यथेन्द्रस्य महाराज महत्या दैत्यसेनया । तस्य सैन्यस्य सङ्ग्रामे युध्यमानस्य भारत । २२५५
बभूवुः सुमहाशब्दाः सागरस्येव गर्जतः । अन्योऽन्यस्य ततो योधा विक्रन्तन्तो विशाम्पते ।
महीञ्चक्रुश्चितां सर्व्वां मांसशोणितसन्निभां । योधान् स्वान् स्वान् परांश्चापि न व्यजानन् जिघांसया ।
स्वानप्याददते ते तु शूराः समरदुर्ज्जयाः । विमर्द्दः सुमहानासीदस्यानां बहुभिः सह ।
कलिङ्गैः सह चेदीनां निषादैश्च विशाम्पते । कृत्वा पुरुषकारन्तु यथाशक्ति महाबलाः ।
भीमसेनं परित्यज्य संन्यवर्त्तन्त चेदयः । सर्व्वैः कलिङ्गैरासन्नः सन्निवृत्तेषु चेदिषु । २२५०
स्वबाहुबलमास्थाय संन्यवर्त्तत पाण्डवः । न चचाल रथोपस्थात् भीमसेनो महाबलः ।
शितैरवाकिरन् बाणैः कलिङ्गानां वरूथिनीं । कलिङ्गस्तु महेष्वासः पुत्रश्चास्य महारथः ।
शक्रदेव इति ख्यातो जघ्नतुः पाण्डवं शरैः । ततो भीमो महाबाहुर्व्विधुन्वन् रुचिरं धनुः ।
योधयामास कालिङ्गं स्वबाहुबलमाश्रितः । शक्रदेवस्तु समरे विसृजन् सायकान् बहून् ।
अश्वान् जघान समरे भीमसेनस्य सायकैः । तं दृष्ट्वा विरथं तत्र भीमसेनमरिन्दमं । २२५५
शक्रदेवोऽभिदुद्राव किरन्तं निशितैः शरैः । भीमस्योपरि राजेन्द्र शक्रदेवो महाबलः ।
ववर्ष शरवर्षेण तपान्ते जलदो यथा । हताश्वे तु रथे तिष्ठन् भीमसेनो महाबलः ।
शक्रदेवाय चिक्षेप सर्व्वशैक्यायसीं गदां । स तया निहतो राजन् कालिङ्गस्य सुतो रथात् ।
सध्वजः सह सूतेन जगाम धरणीतलं । हतमात्मसुतं दृष्ट्वा कलिङ्गानां महारथः ।
रथैरनेकसाहस्रैर्भीमस्यावारयद्दिशः । ततो भीमो महाबाहुर्गदां त्यक्त्वा महाबलः । २२६०
उद्वर्हं स निस्त्रिंशं चिकीर्षुः कर्म्म दारुणं । चर्म्म चाप्रतिमं राजन्नार्षभं पुरुषर्षभ ।
नक्षत्रैरर्द्धचन्द्रैश्च शातकुम्भमयैश्चितं । कालिङ्गस्तु ततः क्रुद्धो धनुर्ज्यामवमृज्य च ।
प्रगृह्य स शरं घोरमेकं सर्पविषोपमं । प्राहिणोत् भीमसेनाय बधाकाङ्क्षी नरेश्वर ।
तमापतन्तं वेगेन प्रेरितं निशितं शरं । भीमसेनो द्विधा राजंश्चिच्छेद विपुलासिना ।
उद्क्रोशच्च संहृष्टस्त्रासयानो बलं तव । कालिङ्गोऽथ ततः क्रुद्धो भीमसेनस्य संयुगे । २२६५
तोमरान् प्राहिणोच्छीघ्रं चतुर्द्दश शिलाशितान् । तानप्राप्तान् महाबाहुः खगतानेव पाण्डवः ।
चिच्छेद सहसा राजन्नसम्भ्रान्तो वरासिना । निकृत्य तु रणे भीमस्तोमरान् वै चतुर्द्दश ।
भानुमन्तमभिप्रेक्ष्य प्राद्रवत् पुरुषर्षभ । भानुमांस्तु ततो भीमं शरवर्षेण छादयन् ।
ननाद बलवन्नादं नादयानो नभस्तलं । न तं स ममृषे भीमः सिंहनादं महारणे ।
ततः स्वरेण महता विननाद महास्वनः । तेन शब्देन वित्रस्ता कलिङ्गानां वरूथिनी । २२७०
न भीमं समरे मेने मानुषं पुरुषर्षभ । ततो भीमो महाराज नदित्वा विपुलं स्वनं ।
सासिर्वेगवदासृत्य दन्ताभ्यां वारणोत्तमं । आरुरोह ततो मध्यं नागराजस्य मारिष ।
खड्गेन पृतनामध्ये भानुमन्तमथाच्छिनत् । सोऽन्तरा युधि तं हत्वा राजपुत्रमरिन्दमः ।
गुरुभारसहं स्कन्धे नागस्यासिमपातयत् । छिन्नस्कन्धः स विनदन् पपात गजयूथपः ।